

HỒI THỨ NĂM MƯỜI HAI

KHÓ THOÁT NGHIỆP CHƯỚNG

Công Dương Thọ lại giơ song chưởng lên tấn công, người theo chưởng đi từ phải quay qua bên trái. Uất Trì Cảnh đi ngược lối xông mạnh tới. Diện tích của võ đài chật hẹp nên hai người chỉ quay nửa vòng đã gặp nhau ngay.

Lần này Uất Trì Cảnh ra tay tấn công trước. Đôi bên còn cách nhau khá xa, thân hình béo lùn của y đã phi thân lên cao. Y giở luôn thế "Ứng phiêu điêu kích" (chim ưng lộn ngược, chim điêu tấn công) hữu chưởng đã sử dụng tới mười thành công lực nhằm đầu vai của Công Dương Thọ đánh chéo xuống.

Thế công này của y vừa nhanh vừa mạnh, khiến Công Dương Thọ không dám coi thường, phải giở tài ba tuyệt nghệ của mình là Phích Lịch thần chưởng lên chống đỡ.

Sau một tiếng kêu "bùng" thật lớn, tiếng kêu lần này còn lớn gấp mấy lần của những tiếng kêu trước, dư kinh gây nên luồng cuồng phong dồn sang bốn phía, khiến bụi mây mọc lơ lửng ở trên vách đá cách võ đài hơn mười trượng mà cũng phải bay tung lên, đủ thấy oai lực chưởng phong của hai người mạnh như thế nào?

Uất Trì Cảnh không sao chịu nổi thế chưởng ấy, người của y bị hất bắn tung lên trên cao hơn trượng.

Công Dương Thọ cũng bị đẩy ngời phịch xuống võ đài.

Sau thế công ấy. Có thể nói là "kỳ phùng địch thủ", nên cả hai người đều hào hứng vô cùng.

Một người vẫn còn lơ lửng ở trên không, một người ngời ở trên võ đài vẫn chưa đứng dậy, nhưng cả hai không hẹn mà nên đều thốt tiếng cười ha hả rất lớn.

Tiếng cười chưa dứt, hai người lại đấu tiếp, tiếng kêu bùng lại vọng liên tiếp. Tiếng cười và tiếng kêu bùng cứ liên tiếp nổi lên làm chấn động cả u cốc khiến quần hào cả chính lẫn tà đều kinh hoảng đến biến sắc mặt.

Vốn dĩ rất khinh thị Uất Trì Cảnh, vợ chồng Song Ma thấy trận đấu hiểm có và sức lực của đôi bên mạnh như vậy, cũng phải thay đổi sắc mặt, trở mắt lên xem trận đấu, chứ vợ chồng y không còn khinh khỉnh như trước nữa.

Còn các người khác kể cả chính lẫn tà, ai nấy vừa kinh ngạc vừa kính phục, và còn lo âu ngẫm nữa. Người của phe nào cũng vận sẵn công lực để chuẩn bị ra tay cứu giúp người của bên mình.

Tiếng cười tiếng kêu từ yếu đến mạnh lại từ mạnh đến yếu dần, nhưng không ai có thể biết được hai ông già một chính một tà ấy đã đấu với nhau được bao nhiêu hiệp rồi.

Tiểu Tiên Ông rất sợ trường về môn nhảy lên trên cao tấn công úp xuống.

Hận Thiên Ông Công Dương Thọ lại sợ trường đứng yên tấn công bất cứ trên dưới tả hữu, chưởng lực của hai oai hùng như nhau.

Lúc này hai người đều mệt nhoài, thở hồng hộc, mồ hôi toát ra như tắm. Một người thì bị bắn lên trên không mãi vẫn chưa rớt xuống, một người thì bị chấn động đến té lộn luôn mấy vòng một lúc.

Tuy cả hai đều kiệt sức mà vẫn tươi cười, và đấu tiếp. Sau cùng cả hai đều bị đánh té lăn ra đài không ngồi dậy được nữa. Bỗng có sáu cái bóng người phi lên trên võ đài nhanh như điện chớp.

Sáu người ấy về bên quần hiệp có Hoàng Diệp đạo nhân chưởng môn phái Không Động, Lưu Vân Tiên tử Tạ Dật Tư, và Độc Cô Sách.

Còn về bên quần ma thì có: Độc Thiên Tôn Chúc Thiếu Khoan với vợ chồng Âm Dương Song Ma.

Trong khi sáu người của hai bên sắp lên tới võ đài thì hận Thiên Ông với Tiểu Tiên Ông đều gương ngồi dậy được.

Thiếu Khoan với Hoàng Diệp đạo nhân vội đưa chưởng vào yếu huyệt ở sau lưng của người bên mình để dồn chân khí sang, hy vọng bảo toàn được chân khí của người bị thương. Tiếp theo đó hai người không hện mà nên đều cấp hai người bị thương sang hai bên góc võ đài.

Độc Cô Sách định giúp tay Hoàng Diệp đạo nhân khênh Công Dương Thọ trở về chỗ ngồi để phục thuốc và cứu chữa.

Nhưng Dương Thúc Độ đã lạnh lùng lên tiếng quát bảo:

-Độc Cô Sách, ngươi hãy đứng lại.

Độc Cô Sách biết Âm Dương Song ma muốn giữ mình ở lại để trả thù cho con gái của chúng, nên chàng dừng chân quay người lại, mỉm cười hỏi thêm:

-Dương Thúc Độ, ngươi gọi ta ở lại có phải muốn trả thù cho con gái của người đấy không?

Vẻ mặt lạnh như tiền, Thúc Độ cười khẩy một tiếng định trả lời thì thấy có một cái bóng người phi lên trên đài như tiên bay vậy.

Người đó chính là Vân Vụ tiên khách Phạm Long Sinh. Ông ta vừa nhảy lên trên võ đài đã vội nói với Tạ Dật Tư và Hoàng Diệp đạo nhân rằng:

-Cảm phiền tiên tử với Hoàng Diệp chưởng môn hãy khênh Công Dương huynh trở về chỗ ngồi, trước hết cách thể truyền công để giúp cho Công Dương huynh bảo tồn trung khí đã, rồi hãy cho uống thuốc sau. Còn hai vợ chồng Âm Dương Song Ma chỉ biết hà hiếp người đời, vô sỉ đến cực điểm, thì để cho Phạm Long Sinh tôi với Độc Cô lão đệ đối phó cũng dư sức rồi.

Thấy Long Sinh đã lên đài, Dật Tư rất yên tâm, gật đầu cười khì, rồi giúp Hoàng Diệp đạo nhân khiêng Công Dương Thọ xuống dưới đất quay trở về chỗ ngồi để cứu chữa.

Dương Thúc Độ phẩy tay ra hiệu cho Thiệu Khoan xuống. Chờ Thiệu Khoan ẵm Uất Trì Cảnh xuống tới dưới rồi, y mới quay người chấp tay vái chào một lạy và giận dữ nói với Long Sinh rằng:

-Phạm huynh, Dương Thúc Độ này có lời muốn thỉnh giáo.

Long Sinh hỏi:

-Việc gì thế?

Mặt lộ sát khí, Thúc Độ lạnh lùng hỏi:

-Phạm huynh thử giải thích cho hai câu: đạo danh hà hiếp người đời và vô sĩ đến cực điểm mà huynh vừa nói ấy cho Dương mỗ nghe lại xem?

Trợn ngược đôi lông mày lên, Long Sinh cười ha hả đáp:

-Người dám đòi mỗ giải thích ở trước mặt quần hào đông đảo như vậy; chỉ e hai vợ chồng người sẽ không còn mặt mũi nào đứng yên trên võ đài này nữa.

Hai vợ chồng Âm Dương Song Ma đều có tật cả, nên nghe thấy Long Sinh nói thế cả hai cứ đứng yên tại đó không dám lên tiếng nói tiếp nữa. Sau mãi Thúc Độ mới đánh liều hỏi tiếp:

-Phạm huynh chớ vu khống cho người như thế? Thử hỏi vợ chồng mỗ có cái gì không nên không phải nào?

Dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng Long Sinh giơ tay lên chỉ vào mặt Thúc Độ bĩu môi đáp:

-Dương Thúc Độ để mỗ vạch mặt nạ của người ra trước nhé? Người là một tên vô sĩ già mà không biết xấu hổ là gì? Sống bấy nhiêu tuổi đầu rồi mà vẫn ham mê nữ sắc.

Tính rất hay ghen Lục Châu không đợi Long Sinh nói dứt lời đã xem lời hỏi:

-Người bảo chồng ta ham mê nữ sắc. Vậy đối phương là ai?

Long Sinh nhanh nhẩu đáp:

-Y tự hiểu sắc, chứ có ai thêm đoái hoài tới đâu. Nếu mỗ nói rõ chuyện này ra thì chỉ e cả người cũng phải xấu hổ hộ Thúc Độ ngay. Người có biết không, Thúc Độ lại dám định phi lễ với Mộ Dung cô nương người chỉ đáng là cháu gái của y thôi.

Lục Châu lắc đầu trả lời:

-Không, có lẽ ta không tin.

Cười giọng rất quái dị, Long Sinh nói tiếp:

-Hành vi thú tính này y chối cãi sao được. Người chỉ cần nhìn sắc mặt của đức ông chồng sẽ thấy lời nói của mỗ không ngoa.

Lục Châu quay đầu lại, quả thấy Thúc Độ lộ vẻ ngượng nghịu và mồ hôi toát ra như tắm. Y thị tức giận khôn tả liền quát hỏi:

-Lão già, chả lẽ lão lại có hành vi vô sỉ đến thế ư?

Thúc Độ có vẻ cuống quýt, cau mày lại, ngập ngừng đáp:

-Chuyện này... chuyện này...

Lục Châu liền nổi ghen, hờn giận quát hỏi:

-Việc này... là thực hay giả?Già mà chưa chịu xuống lỗ kia hãy giải thích ngay cho ta nghe đi?Nếu không giải thích nổi thì ta sẽ ở trước mặt mọi người đây tuyên bố dứt tình nghĩa với lão già ngay!

Không biện bạch cũng không được, nhưng biết dùng lời lẽ gì mà biện bạch?Thúc Độ đành chỉ biết gượng cười mà trả lời rằng:

-Việc này... là do một sự hiểu lầm mà nên, rồi tôi sẽ giải thích cho bà hay sau..

Nói tới đó, y bỗng nghĩ được một kế để nói sang chuyện khác. Y liền nhìn Phạm Long Sinh mà quát hỏi:

-Phạm Long Sinh, người khéo đặt điều bôi xấu mỡ ta hỏi người câu này. Chẳng hay nội nhân đã có cử chỉ vô sỉ gì, mà không còn mặt mũi nào trông thấy người được?

Long Sinh cười ha hả đáp:

-Việc này xấu xa lắm, chỉ e Phạm mỡ nói ra, thì Mẫu Dạ Xoa của người sẽ hổ thẹn đến phải nhảy xuống vực thẳm mà tự tử ngay chứ không sai.

Lục Châu vừa trợn tròn xoe đôi mắt lên, thì Long Sinh đã nhìn y thị và nói tiếp:

-Sở Lục Châu, mỡ không phải là Thúc Độ đâu, người đừng có nổi giận với mỡ như thế. Chả lẽ người quên chuyện dùng tiếng rú hất bắn con chim ưng ở trên núi Cao Lê Cống rồi hay sao?

Nghe thấy Long Sinh nhắc nhở đến câu chuyện ở trên núi Cao Lê Cống, Lục Châu đã hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, liền rú lên một tiếng, giận dữ nhảy xổ lại định tấn công Long Sinh ngay.

Vội tránh ra ngoài xa mấy thước, Long Sinh vừa xua tay vừa bảo tiếp:

-Lục Châu đừng có hung hăng dữ tợn như vậy vội, không khi nào mỡ lại vạch chuyện xấu xa ấy của người ra cho mọi người hay đâu và cũng không muốn ra tay đấu với người làm chi, chỉ cần người ngoan ngoãn đứng yên một bên, lẳng lẳng xem trận đấu của Dương Thúc Độ với Độc Cô lão đệ của mỡ là được rồi.

Lục Châu nghe thấy đối phương bảo không vạch chuyện trên núi Cao Lê Cống ra cho mọi người hay liền ngừng tay từ từ lui sang một bên tức thì.

Long Sinh lại đưa mắt nhìn Thúc Độ và lên tiếng hỏi:

-Dương Thúc Độ, có phải người muốn đấu với Độc Cô lão đệ của mỡ để trả thù cho con gái cưng của người bị giết chết phải không?

Thúc Độ rú lên một tiếng thật lớn, và gật đầu chứ không nói năng gì hết.

Long Sinh lại mỉm cười nói tiếp:

-Người muốn giết y để trả thù, nhưng người khác cũng muốn giết người để tiết hận. Việc này phải có thứ tự trước sau, nhưng biết sắp đặt thế nào cho thoả đáng?

Thúc Độ lại quát hỏi:

-Ai muốn kiếm lão phu để trả thù?

Long Sinh móc túi lấy cái hộp vàng đèn dẹt trong đựng Kim Câu Khiết Vương ra, rồi trợn ngược đôi lông mày lên mà trả lời Thúc Độ rằng:

-Chủ nhân của cái hộp vàng hình dẹt này đây.

Rất thắc mắc, Thúc Độ lại cau mày hỏi:

-Chủ nhân của cái hộp này là ai?

Long Sinh mỉm cười đáp:

-Là bạn cũ lâu năm của người, bây giờ người chỉ cần mở cái hộp này ra là sẽ biết người đó là ai ngay.

Thúc Độ cười khẩy nói tiếp:

-Phạm Long Sinh, người tưởng mỡ không dám mở cái hộp vàng này ra xem ư, bất cứ trong cái hộp đó người có đặt trò quỷ gì, Thúc Độ mỡ cũng không sợ hãi chút nào.

Nói xong y giơ ngay tay ra để đỡ lấy cái hộp dẹt kia.

Long Sinh lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Người khỏi cần phải vội vàng như thế, hãy đợi chờ đấu với Độc Cô lão đệ một trận đã, rồi hãy mở cái hộp vàng ấy ra xem. Bằng không Độc Cô lão đệ của mỡ làm sao mà được mở mày mở mặt vang danh thiên hạ cơ chứ?

Thúc Độ nghe thấy lời nói của Long Sinh hình như bảo Độc Cô Sách có thể thắng được mình, y càng tức giận thêm liền cười như điên khùng và nói tiếp:

-Cũng được, để mỡ giết chết Độc Cô tiểu tặc trước, rồi sẽ mở cái hộp vàng ra sau.

Long Sinh cười nói tiếp:

-Người đã y thị mình là kẻ già cả vậy, mỡ hỏi người phải đấu bao nhiêu hiệp mới thắng nổi lão đệ của mỡ?

Thúc Độ trợn đôi người sáng quắc lên, lớn tiếng đáp:

-Mỡ nghe nói, khi Độc Cô tiểu cầu giết chết tiểu nữ dùng tất cả ba thế võ. Bây giờ mỡ cũng chỉ trong ba hiệp là giết chết được y để trả thù cho con gái cưng của vợ chồng mỡ rồi.

Đưa mắt nhìn Độc Cô Sách một cái, Long Sinh lại nhìn Thúc Độ cười giọng quái dị nói tiếp:

-Độc Cô lão đệ đã giết chết được con gái của người đủ thấy võ công của lão đệ phi phàm như thế nào, nên mỡ nhận thấy ba thế quá ít. Chi bằng hãy thêm một thế nữa. Hai người đấu với nhau bốn hiệp, phân thắng bại trong bốn hiệp đó.

Thúc Độ cười khẩy đáp:

-Bốn hiệp cũng được, nhưng chỉ e Độc Cô tiểu cẩu không sống nổi tới hiệp thứ tư thôi.

Long Sinh vừa cười vừa đỡ lời:

-Độc Cô lão đệ dùng kiếm giết chết con gái cưng của người, thì bây giờ người cũng muốn dùng kiếm để trả thù phải không?

Thúc Độ cười khẩy đáp:

-Bất cứ khí giới gì cũng cho y lựa chọn lấy, để khỏi bảo mẫu hà hiếp hậu sinh tiểu bối.

Long Sinh vừa cười vừa đỡ lời:

-Người có chí thì có kế chi lùn bé, kẻ bất tài dù có sống đến trăm tuổi thì cũng chỉ là sống thừa thôi. Ngoài ra còn có một câu nước sông Trường Giang làn sóng sau đẩy làn sóng trước. Từ cổ chí kim anh hùng xuất từ thiếu niên, đừng có quá tự phụ, mà tưởng trong bốn thế kiếm đã đánh bại Độc Cô lão đệ của mỗi đâu. Lúc ấy không khéo người lên trời không có đường xuống đất không có cửa, bộ mặt già sẽ xấu hổ không biết vào đâu cho phải.

Thúc Độ nghe tới đó bỗng hậm hực la lớn:

-Phạm Long Sinh người thật là kẻ ngu si, ban ngày ban mặt nói mơ có khác. Nếu trong bốn hiệp Thúc Độ này không đánh bại nổi tiểu cẩu Độc Cô thì sẽ dùng kiếm tự tử ngay trước mặt quần hùng.

Long Sinh xoa tay cười vừa đỡ lời:

-Chớ nên, chỉ cần đấu xong bốn hiệp ấy, bất cứ thắng bại ra sao người cũng phải mở ngay cái hộp vàng kia ra thôi.

Thúc Độ biết cái hộp vàng ấy ắt không phải là vật tầm thường, nhưng vì y tự phụ công lực của mình rất thâm hậu nên coi cái hộp nhỏ nhỏ ấy chẳng vào đâu hết, liền gạt đầu đáp:

-Được, chúng ta quân tử nhất ngôn!

Long Sinh thấy đã sắp xếp đầu vào đấy rồi, liền mỉm cười nói với Độc Cô Sách rằng:

-Độc Cô lão đệ nghe thấy chưa? Bây giờ ngu huynh muốn thỉnh giáo vị cao thủ oai trấn càn khôn Tam Liệt Dương Ma Dương Thúc Độ này bốn thế kiếm pháp đấy.

Độc Cô Sách cung kính vâng lời, Long Sinh lại nói vọng xuống với Độc Thủ Thiên Tôn Chúc Thiếu Khoan người đứng đầu nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát rằng:

-Chúc Thiên Tôn làm ơn cho mượn hai thanh trường kiếm.

Thiếu Khoan liền sai hai người đưa hai thanh trường kiếm lên trên võ đài, Long Sinh đỡ lấy hai thanh kiếm ấy, bỗng phát giác Lục Châu đang liếc nhìn quần hùng với tầm mắt rất ác độc.

Thì ra từ khi vợ chồng Âm Dương Song Ma tái xuất giang hồ đến giờ, đã có già tâm muốn độc bá võ lâm. Chúng biết Hoàn Vũ Cửu Sát khai đại hội Thiên Nam ở trong Ly Hồn Cốc, quần hùng thế nào cũng đến rất đông đảo nên vợ chồng chúng đã bàn mưu tính kế ác độc cực độ, là sẽ một lưới quét sạch quần hùng cả chính lẫn tà và lúc ấy vợ chồng chúng sẽ làm bá chủ thiên hạ. Nên chúng đã cùng nhau lên trên vách núi chọc trời ở Ly Hồn Cốc ngắm xem, chúng nhận thấy làm thế nào mà khiến được vách núi nổ sụp, lấp bằng sơn cốc mới có thể tiêu diệt được hết quần hùng của chính tà hai phái mà thôi.

Thế rồi Thúc Độ đi kiếm rất nhiều thuốc nổ chôn giấu ở trong khe vách núi, ngòi của thuốc nổ lại làm như một sợi dây mây dài chừng ba trượng ở trên buồng thông xuống xen lẫn với những cành mây khác. Ngoài vợ chồng y ra thì chưa ai biết được đó là một ngòi thuốc nổ cả và chỉ cần giật mạnh sợi dây ấy một cái thuốc nổ tung lên ngay vách núi cao chọc trời sẽ vỡ tan tành, và như núi Thái Sơn đổ ập xuống lấp đầy sơn cốc liền. Như vậy những anh hùng hào kiệt tụ họp ở trong sơn cốc thoát chết sao được?

Âm mưu này của vợ chồng chúng rất bí mật và chúng cũng đã tốn tâm trí và lao lực trong mấy ngày liền mới hoàn thành được đặc kế ấy trước đại hội hai ngày.

Vợ chồng Âm Dương Song Ma đã bàn với nhau trước, trong đại hội Thiên Nam, nếu có người nào thắng được chúng, thì chúng sẽ giả bộ hổ thẹn bỏ đi ngay. Trước hết chúng đến chỗ an toàn đã định sẵn rồi giật sợi mây giả tạo chúng đã giấu kín từ trước, thế là thiên hạ quần hùng đều bị chôn sống ở trong Ly Hồn cốc liền.

Ngờ đâu vợ chồng chúng đang hớn hờ mừng rỡ, thì đột nhiên có hai người xuất hiện và khẽ cười khẩy một tiếng.

Vợ chồng Thúc Độ sợ bí mật của mình bị phát giác liền muốn giết người để giết khẩu. Nhưng võ công của hai người kia không ngờ lại cao siêu hơn chúng, nên chúng bị hai bóng người dụ chạy suốt cả một đêm trường mà vẫn chưa trông thấy rõ được mặt mũi của họ.

Vụ quái nhân kỳ sự ấy khiến Âm Dương Song Ma phải lo âu và phải hết sức đề phòng, vì vậy khi vợ chồng chúng vừa vào tới Ly Hồn cốc đã phải tuyên bố gia nhập minh ước của Hoàn Vũ Cửu Sát. Đồng thời từ lúc tới cho tới giờ, vợ chồng chúng đã ngấm ngầm quan sát xem có thấy hai bóng người tới tham dự đại hội Thiên Nam này không?

Tuy lúc này Long Sinh đã phát hiện đôi mắt hung ác của Lục Châu cứ liếc nhìn quần hùng hoài, vẻ mặt hơi khác lạ. Vì vậy ông ta không thèm đếm xỉa tới, chỉ vỗ vai Độc Cô Sách nói:

- Lão đệ hãy phát huy hết tài ba tuyệt học vào trong bốn hiệp đấu nhé?

Thấy Long Sinh cổ vũ mình như vậy, Độc Cô Sách càng hào hứng thêm trọn ngược đôi lông mày kiếm lên lớn tiếng đáp.

-Đại ca cứ yên tâm, tiểu đệ thế nào cũng phải gắng sức để khỏi phụ lòng trông mong của đại ca.

Thúc Độ nghe thấy Độc Cô Sách gọi Long Sinh là đại ca, trong lòng rất ngạc nhiên liền đưa mắt nhìn Long Sinh và nghĩ bụng:

"Hai cái bóng đen đêm nọ không biết trong đó có Phạm Long Sinh không?"

Long Sinh mỉm cười lùi tới đài, đứng cạnh Lục Châu để xem trận đấu.

Lúc ấy Bách Hoa công chúa Giáp Cốc Diệu đã khoác miếng sa mỏng như cánh ve sâu vào người và quay trở về chỗ ngồi trên đài chỉ còn Lục Châu với Long Sinh lẳng lặng đứng xem cùng Thúc Độ với Độc Cô Sách đang chuẩn bị đánh nhau tất cả là bốn người thôi.

Ôn Bằng chúng phải chắt độc chưởng khi đã được Tiêu Anh, Dật Tư các người dùng linh dược cứu chữa cho khỏi rời nạng đang ngửng mặt lên trên võ đài trống ngực đập rất mạnh đang lo âu cho Độc Cô Sách địch không nổi Dương Ma.

Vì quần hiệp tuy biết Độc Cô Sách vốn rất nhiều công phu để luyện tập bốn thế kiếm pháp của lão nhân Nam Cung Giác. Nhưng người đối đầu với chàng lại là Tam Liệt Dương Ma oai trấn bát hoang tên tuổi lừng danh bốn bể. Như vậy ai mà chả lo âu hộ chàng.

Độc Cô Hưng thấy Mộ Dung Bằng có vẻ buồn rầu liền mỉm cười nói:

-Mộ Dung cô nương không nên buồn rầu mà phải nên cao hứng vì trận đấu này sẽ là dịp may rất hiếm có của đại ca được nổi danh khắp thiên hạ đấy.

Mộ Dung Bằng kêu "ồ" một tiếng nũng nịu cười và hỏi:

-Hưng đệ nói như vậy chả lẽ biết đại ca thế nào cũng có cách nắm chắc phần thắng hay sao?

Độc Cô Hưng mỉm cười đáp:

-Tiểu đệ tin chắc bốn thế kiếm pháp của đại ca đã cố công luyện tập như vậy thế nào cũng dắc thắng, hơn nữa kỹ nghệ của sư phụ để lại cũng nói như vậy, nên tôi càng tin tưởng thêm. Nếu nói về thi đua công lực, thì đại ca thế nào cũng bại bây giờ cầm kiếm đấu với nhau thì thể tiểu đệ dám chắc Thúc Độ phải bị thua.

Mộ Dung Bằng nghe nói mới yên tâm, mặt mới tươi cười, mắt nhìn lên trên võ đài tiếp.

Hai người đứng ở trên võ đài trầm tĩnh đã lâu mà chưa có hành động gì cả.

Độc Cô Sách tay trái giữ kiếm huyết tay phải cầm kiếm, hai mắt sáng ngời người đứng vững như núi Thái, mồm mỉm cười mà không cử động gì hết.

Thúc Độ thấy thái độ của Độc Cô Sách như vậy cũng phải hơi kinh ngạc, bụng bảo dạ rằng:

"Thảo nào Phạm Long Sinh dám nói khoác như vậy, thì ra Độc Cô Sách quả có võ công tuyệt học, ta không nên khinh thường".

Y đã e dè, tất nhiên không dám ra tay tấn công trước, y phải rõ xem kiếm pháp của đối phương có phải là Thập Bát la hán kiếm pháp của Đại Bi TônGiả truyền thụ cho không?Ngờ đâu, y nhìn kỹ một cái, mặt liền lộ vẻ ngạc nhiên ngay, vì y thấy đệ tử duy nhất của Đại Bi TônGiả lại đứng tấn lối kiếm khác chứ không phải là Thập Bát la hán kiếm pháp.

Hai người đứng nhìn nhau hồi lâu, Phạm Long Sinh không sao nhin được, ông ta liền cất tiếng cười như điên như khùng mà bảo với Độc Cô Sách rằng:

-Độc Cô lão đệ khởi cần phải nói cái gì địch bất động ngã bất động, địch dục động ngã tiên động, nội gia tâm pháp gì ấy làm chi nữa. Vì lão quái vật tự thị mình là hảo thủ thượng thặng trong võ lâm không chịu ra tay, thì trận đấu này chri co kéo lại như vậy thôi.

Thúc Độ nghe thấy Long Sinh nói như vậy, vừa trợn ngược đôi lông mày lên, thì Độc Cô Sách đã giở "Trầm LôUất Hạ" nhằm người y tấn công luôn.

Chàng đã khổ tâm nghiên cứu và đã học được hết tinh diệu của mấy thế kiếm này rồi, tất nhiên oai lực mạnh gấp bội lúc Bách Biểu truyền thụ cho. Chỉ thấy bóng kiếm như một khoảng núi lù lù kèm thêm tiếng sấm ngầm tiếng gió rít veo veo, quả thực lợi hại không thể tưởng tượng được.

Tuy Thúc Độ đã đề phòng Độc Cô Sách, nhưng y có ngờ đâu kiếm pháp của Độc Cô Sách lại luyện tập đến mức kỳ diệu như thế.

Chờ tới khi kiếm thế của đối phương ra tay y mới giật mình kinh hãi, liền rú lên một tiếng, múa thanh bảo kiếm hoá thành một làn kiếm quang nhằm những bông kiếm hoa của Độc Cô Sách lấn át tới mà chống đỡ.

Thế kiếm này của y tên là "Phạm Nhấn CungTường" (tường cung diện cao muôn trượng) tuy không phải là kiếm pháp tầm thường nhưng so sánh với thế Trầm Lô Uất Hạ của Độc Cô Sách thì thế kiếm của y còn kém nhiều. Còn về sự biến hoá tinh kỳ tuy Độc Cô Sách chiếm ưu thế, nhưng về công lực thâm hậu thì Thúc Độ hơn nhiều, mỗi người hơn một phương diện hoá ngang tài nhau. Muôn điểm kiếm hoa của Độc Cô Sách bị bức tường ánh sáng của đối phương ngăn cản không sao vượt qua nổi.

Không đợi chờ thế "Trầm Lô Uất Hạ" xử dụng hết, ĐộcCôSách đã vội xoay tay đổi sang thế "Sáng Khí Nghênh Thu" mồm thì la lớn:

-Kiếm pháp cao siêu lắm thực không hề thẹn danh chấn hoàn vũ. Độc Cô Sách còn ba thế tuyệt học, mong người chỉ bảo nốt.

Trong lúc chàng lên tiếng nói thì kiếm thế mới thay đổi, nhưng khi nói xong, chàng giở hết tinh vi của thế kiếm đó ra rồi. Kiếm quang phi xuống tựa như gió lạnh thổi rụng lá cây, trên võ đài hơi lạnh như mùa thu và đầy sát khí bao trùm.

Dù sao Thúc Độ cũng là người đã từng lừng danh bốn bể, tài nghệ áp đảo quần hùng đương thời, y theo sự biến hoá kiếm pháp của Độc Cô Sách mà giở luôn thế

"Bắc Đẩu Thủy Quang" trong pho Vô ảnh Kiếm Pháp ra. Trường kiếm của y hoá thành cái cầu vồng, không những bảo vệ được toàn thân, còn xông qua được màn kiếm của Độc Cô Sách đã lấn át thẳng tới.

Độc Cô Sách thấy thế cả kinh, vội quay người một vòng, kiếm ở trong tay hát ngược ra, hoá thành từng bọt hoa tuyết nhằm người Thúc Độ úp chụp xuống.

Thúc Độ đang tưởng thế kiếm vừa rồi mình phản công như vậy có thể lấy lại được thế công thay đổi hẳn được cục diện trong lòng đang cao hứng, thì bỗng thấy đối phương hát ngược thế kiếm lại, không những thế kiếm tuyết kỳ mà hình như còn có hơi lạnh thấu xương bao trùm vào người mình nữa.

Thúc Độ kinh hãi vô cùng, vội giở thân pháp tuyệt diệu của y là "Xảo Độ Ngân Hà" (Khép bước qua sông bạc) vội lui ra ngoài hơn trượng, để xông ra khỏi làn kiếm khí lạnh giá ấy.

Thúc Độ đã tính toán trong lòng, y thấy đôi bên đấu với nhau đã được ba thế, nếu còn đấu thêm thế này mà lại ngang tay như ba thế trước không phân thắng bại, thì với thân phận, địa vị và tên tuổi của y lấy lòng như thế, nhất là vừa rồi y đã tuyên bố nếu trong bốn hiệp không hạ nổi đối phương sẽ tự tử ngay tại chỗ. Tuy lời nói ngông cuồng đó đã được Long Sinh không nhìn nhận nhưng cho địch thủ thoát khỏi phơi xác dưới kiếm của mình, thì không còn trả thù cho con gái cứng sao được. Không những thế sẽ mất hết sĩ diện trước mặt quần hùng.

Nghĩ như vậy tuy Thúc Độ đã lui ra ngoài xa hơn trượng, nhưng y đã nhanh nhẹn nhảy ngược trở lại, múa tít thanh kiếm giở luôn thế "Tu La vô cảnh" là một thế võ sát thủ tuyệt học của pho "Vô ảnh kiếm pháp" y muốn giết chết ngay Độc Cô Sách tại chỗ, cho nên mới sử dụng thế kiếm tuyệt học này.

Còn Độc Cô Sách đã sử dụng ba thế kiếm tấn công liên tiếp mà không ăn thua gì, tất nhiên chàng cũng nóng lòng sốt ruột, hai má đỏ bừng, liền giở luôn thế thứ tư là thế "Vạn Tượng Hồi Xuân". Thế này chàng căn cứ bức tranh vẽ trên quạt với trời đất vạn vật mà tham ngộ ra, lợi hại không thể tưởng tượng được, có thể nói là kiếm pháp vô địch của thời bấy giờ.

Vợ chồng Âm Dương Song Ma xưa nay thị có "Huyết ảnh Thần Trâm, Vô ảnh Kiếm, Tiêu Hồn Bảo Phiến, Đoạt Hồn Câu", các môn võ công và võ khí đã oai trấn giang hồ mấy chục năm.

Thế kiếm "Tu La Vô ảnh" này đã là sát thủ tuyệt học trong Vô ảnh Kiếm Pháp của Thúc Độ thì tất nhiên cũng lợi hại vô cùng.

Thế "Vạn Tượng Hồi Xuân" của Độc Cô Sách là một thế kiếm từ xưa tới nay không pho kiếm của môn phái nào ở trong võ lâm mà lại có được thế kiếm tuyệt học và kỳ ảo như vậy. Vì trong đó hợp tung cả Nhật, Nguyệt, Tinh, Thìn, Phong, Vân, Lôi, Vũ, Sơn, Xuyên, Hoa, Thảo, Thư, Pháp, Hoạ, ý.. thì lẽ dĩ nhiên sự biến hoá của nó phải vô cùng lợi hại rồi.

Nếu hai bên công lực ngang nhau, hơn kém nhau không bao xa, thì phen này Thúc Độ khó mà thoát khỏi được tai kiếp, không những bị đánh bại, mà còn bị giết chết nữa là khác. Nhưng khổ nỗi võ công hoá thân của Độc Cô Sách lại kém Thúc Độ quá xa, nên kết quả mới không được như ý muốn.

Một bên thì hàng vạn bông kiếm hoa, một bên là hàng nghìn bóng kiếm, vì vậy thế kiếm của hai người mới như mưa phùn ở trên không phủ xuống vậy.

Đấu xong bốn thế kiếm, Độc Cô Sách với Thúc Độ hai người đã lùi sang hai bên, cách nhau chừng tám thước, tay ôm kiếm, vẻ mặt nghiêm nghị đứng ngăn người ra nhìn nhau.

Độc Cô Sách hổ thẹn đến mặt đỏ tía tai, tà áo của chàng đã bị mũi kiếm của Thúc Độ rạch rách một đường dài chừng bốn năm tấc.

Còn Thúc Độ thì sắc mặt lợt lạt vừa hổ thẹn vừa tức giận vừa kinh hoảng, tóc của y vốn dĩ khá dài và búi thành một cái búi tóc kiểu đạo sĩ ở trên đỉnh đầu, nhưng bây giờ tóc của y đã bị kiếm pháp của Độc Cô Sách chém đứt, chỉ còn lại một cái chỏm dài chừng một hai tấc như bị người ta dùng kéo xén ngang đi vậy.

Lúc này quần hùng ở dưới đài mới biết, vừa rồi trong lúc hai người đang đấu đến hiệp thứ tư, mà trên võ đài như là có một trận mưa phùn, thì ra đó không phải là bóng kiếm của hai người tạo nên mà là tóc của Thúc Độ bị kiếm của Độc Cô Sách chém đứt thành từng khúc một và bắn tung lên không, nên mới có những sợi tóc nho nhỏ như mưa dầm đổ xuống vậy.

Phạm Long Sinh nhìn Độc Cô Sách cười như điên như khùng và nói:

-Độc Cô lão đệ gì phải hổ thẹn và khó chịu như thế. Với người trẻ tuổi như lão đệ, đấu kiếm với Tam Liệt Dương Ma đã oai trấn thiên hạ mấy chục năm như thế, mà tà áo chỉ rách có một đường nho nhỏ như thế, đáng lẽ lão đệ phải tự kiêu tự ngạo mới phải chứ? Thôi mau trở về chỗ ngồi đi, để Phạm đại ca thay mặt bạn già đòi lại món nợ cũ mới được.

Độc Cô Sách nghe nói vội phi thân xuống dưới đài quay về chỗ ngồi.

Độc Cô Sách vừa rời khỏi võ đài, Thúc Độ càng hổ thẹn thêm, thở dài một tiếng, giơ tay phải lên định dùng kiếm tự tử. Vì mấy lời nói của Long Sinh quá sâu sắc và mỉa mai, bề ngoài có vẻ an ủi Độc Cô Sách, như bên trong thì chê bai Thúc Độ thậm tệ.

Ngờ đâu Thúc Độ vừa giơ tay lên, thì Phạm Long Sinh với Sở Lục Châu đã cùng cong tay lại búng luôn một cái, hai luồng kinh phong thổi tới kêu "veo veo" trúng ngay vào thanh trường kiếm của y, thanh kiếm bằng thép ấy đã bị gãy ra làm ba khúc liền.

Lục Châu lạnh lùng nói luôn:

-Lão già hồ đồ, tử thí có bốn thế kiếm ấy đã phân thắng bại đâu, mà tự vận như vậy? Dù lão già có muốn làm con ma hồ đồ ở dưới âm nhưng gái này không khi nào lại chịu làm quả phụ như thế.

-----oOo-----